

[Poul Sørensen.]

man foretager det tilbageskridt. Jeg greb et par ord fra ministeren før, da den højtærede minister udtalte, at man absolut ikke ville indskrænke kommunernes frihed. Ja, men er det ikke en indskrænkning af kommunernes frihed, man vil gennemføre her? Derfor vil jeg være taknemlig for at få en forklaring.

Jeg har ikke ønsket udvalgsbehandling, for mit parti kan forholdsvis klart overse denne sag; det har også andre kunnet gøre. Jeg forstår, at ministeren gerne vil have et udvalg, men jeg synes, det var vigtigt allerede nu at få klaret det spørgsmål, som jeg ved ligger så forfærdelig mange på sinde: Hvad er årsagen til, at man ikke må give skolebespisning i form af mælk?

Petra Petersen: Jeg vil gerne sige til den højtærede socialminister, at jeg heller ikke tror, at han går rundt og kommanderer med Aalborg kommunalbestyrelse, og det er rigtigt, at ministeren ikke har og ikke skulle have større indflydelse det ene sted end det andet. Men det er alligevel sådan, at Aalborg er ministerens hjemby, og hvis jeg husker ret, er der socialdemokratisk flertal i kommunalbestyrelsen — der har i alt fald været det, er det måske også nu efter valget. Jeg vil tro, at hvis ministeren kommer med en henstilling til sine partifæller i Aalborg kommune om at vise lidt velvilje overfor skolebespisningen, vil det have sin betydning.

Det er jo nemlig et spørgsmål om vilje, om kommuner og skoler vil gøre noget ved skolebespisningen. Vi kender det fra andre love, som man faktisk har kunnet sabotere. F. eks. var der en lov om mælkehjælp, som vi fik under venstregeringen, jeg tror i 1946, og da gjorde man, hvad man kunne for ikke at give de gravide kvinder oplysning om den. Først da fornuftige læger og jordemødre tog spørgsmålet op, kom der gang i tingene.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen sagde, at det er dygtige og indsigtfulde folk, der sidder i kommunalbestyrelsen, og at disse folk ikke finder det nødvendigt med skolebespisning. Det er muligt, at det ærede medlem mener, det er rigtigt, men jeg mener det modsatte. Jeg tror ikke, at det er særlig

indsigtfulde eller særlig forstående kommunalfolk, jeg tror det modsatte.

Da vi nu tilsyneladende er ved at slutte debatten — der er jo ikke flere ordførere, der har indtegnet sig — vil jeg gerne til sidst sige, at jeg synes, at det radikale venstre påtager sig et stort ansvar, og at ikke mindst partiets ordfører, det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, påtager sig et meget stort ansvar i denne sag om skolebespisningen. Al den tid, jeg har været medlem af dette ting, al den tid, jeg har hørt det ærede medlem tale, har det ærede medlem talt om, at man ikke måtte sætte sociale skel mellem vore børn. Hvorfor al den snak, hvis det er det ærede medlem, der bliver årsagen til, at skolebespisningen ikke bliver udvidet, således som det radikale venstre også var årsagen til det i fjor? Netop nu er det ærede medlem med til at sætte sociale skel mellem børnene. Tag f. eks. Frederiksberg kommune. Før Frederiksberg kommune ophævede skolebespisningen, var der frit valg for forældre og børn med hensyn til deltagelse i skolebespisningen, og der deltog 7 000 børn — altså efter frit valg. Efter at man har ophævet skolebespisningen i Frederiksberg kommune, er der kun 600 børn, som deltager. Det er børn, som er henvist af skolelægen, og hvad betyder det? Det betyder, at de andre børn siger til de 600 børn: I er de fattige, I kan ikke få mad hjemme, I skal have det på skolen. Jeg vil gerne spørge: Hvad hjælper det at nedsætte kommissioner, som det ærede medlem deltager i, hvad hjælper det at fremsætte udmærkede betragtninger om enlige mødre o. s. v. og at holde ganske udmærkede finanslovtaler, og hvad hjælper det på offentlige kvindemøder at tale om forsorgen for vore børn, vore enlige mødre o. s. v., når det ærede medlem her i tinget er den direkte årsag til, at lovforslag af denne art ikke kan blive vedtaget?

Søren Olesen: Den højtærede minister mente, at retsforbundet i sin tid havde stemt for loven om skolebespisning. Det er rigtigt, det gjorde vi, dengang det var en lov, der gjaldt trangstifælde, men da skolebespisningen gik over til at blive almindelig, var vi ikke med til at anbefale det.

Naturligvis er der ingen af os, der mistæn-